

Павла. И азъ го съжалявамъ. Той е добъръ. Има примѣрно поведение и тъй се е разкаялъ, че ако не бѣше извършилъ убийство, можеше . . .

— Какво да се прави! — отвърна стареца, седналъ да си вземе сила. И като помисли — додаде: — станалото не може се поправи. Ама Господъ да му е на помощъ. Додохъ да го видя, че кой знае . . .

— Дѣлото му ще се гледа днесъ въ апелацията, ама той не рачи да отива. Казва: каквото ми е писано — то ще бжде.

— Както Господъ го е научилъ, тъй да прави! — отвърна съ болка старецътъ.

Павелъ дойде.

Съ влизането си, хвана дѣсницата на баща си и, колѣничилъ, прилепи устни о нея.